

عنوان مقاله:

روابط معناشناختی شاهد و امام در تقابل عمده تصویری دنیا و آخرت

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم قرآنی، دوره 7، شماره 27 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

علی محمد میرجلیلی

محمد عظیمی ده علی

خلاصه مقاله:

مفاهیم امام و شاهد در دو عالم دنیا و آخرت در قرآن کریم از انواع گوناگونی برخوردارند که با توجه به تقابل عمده تصویری دنیا و آخرت در قرآن می توانند در عین حال که هر کدام در دو این دو عالم، معنای خاص خودشان را دارند، به صورت مترادف لحاظ شوند. در برخی استعمالات قرآنی به معانی جامع و یا نسبتا جامع از این واژگان می رسیم. این معانی که گستردگی مفاهیم قرآنی را به نمایش می گذارند، معنای خود را مدیون بهره گیری از روایات شارح از اهل بیت عصمت و طهارت(ع) هستند. از آنجا که این معنا توسط آیات متحد الموضوع قرآن قابل اثبات است، لذا ابزاری جهت فهم صحیح این روایات که بعضا ارتباطی با ظاهر آیات مربوطه قرآنی ندارند تلقی می گردند. لذا این نوشتار با روش بنیادین و بر اساس مطالعات کتابخانه ای در صدد است ضمن تبیین یک فرایند صحیح معناشناختی، به بررسی برایندهای روابط معناشناختی بین این دو واژه در استعمالات قرآنی به مانند اثبات انحصار مقام حقیقی امامت برای ائمه معصومین(ع) بپردازد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1957059>

